

Hồi 18

Sống Hay Là Chết

Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc quay về đến Hàm Dương thì trời cũng sụp tối. Mặc dù rời Hàm Dương chưa bao lâu, thậm chí Ngạo Thiên nghĩ mới vừa ngày hôm qua thôi.

Nhưng nay lại cảm nhận Hàm Dương quá xa lạ đối với chàng. Tất cả gần như đảo lộn đối với chàng. Hàm Dương như chưa từng bao giờ có một Kim Trang hiện hữu trên phần địa chí của nó. Không có Kim Trang thì cũng chẳng có Kim Ngạo Thiên.

Uy chấn Kim Trang ngày nào như chẳng tồn tại trong thành Hàm Dương này nữa, mặc dù sự thay đổi đó chỉ mới xảy ra thôi. Chàng nhìn sang Tiểu Ngọc:

- Tiểu Ngọc... sao Ngạo Thiên cảm thấy xa lạ với Hàm Dương quá.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Ngạo Thiên đã thấy Hàm Dương thay đổi quá.

Nàng liếc chàng, mỉm cười nói:

- Ngạo Thiên chỉ nghĩ thế thôi. Chứ Hàm Dương nào thay đổi gì.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Ý của Ngạo Thiên muốn nói, hình như chưa từng có Kim Trang tồn tại ở Hàm Dương.

- Ngạo Thiên hãy quên Kim Trang đi vì nó đã thuộc về Thập thất bang rồi. Chủ nhân Kim Trang bây giờ là bang chủ Ngân Long bang Mạc Cự.

- Họ Mạc cướp Kim Trang của Kim gia.

Nàng cau mày:

- Ngạo Thiên còn tiếc Kim Trang à. Chúng ta đã quyết định rồi, sẽ tìm một chỗ thâm sơn cùng cốc may danh ẩn tích kia mà.

Nghe nàng thốt câu này, Ngạo Thiên gượng cười:

- Ngạo Thiên chỉ nói thế thôi, chứ chẳng cần đến Kim Trang. Quay lại Hàm Dương chẳng qua Ngạo Thiên có chút chạnh lòng nghĩ lại những ngày trước khi biến cố xảy ra.

- Sau này Tiểu Ngọc sẽ không cho Ngạo Thiên đến Hàm Dương nữa.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Sẽ mãi mãi không quay lại Hàm Dương. Ngạo Thiên sẽ quên Hàm Dương và tất cả những ngày ở Hàm Dương.

Nàng gật đầu, mỉm cười với Ngạo Thiên. Hai người đi ngang qua Hàm Dương Bách niên tửu, Ngạo Thiên dừng bước.

Nhìn lại Tiểu Ngọc, Ngạo Thiên nói:

- Ngạo Thiên muốn vào đây.

- Ngạo Thiên muốn uống rượu.

Gượng điểm nụ cười mỉm, Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Khi mẫu thân còn tại thế gian, Kim Trang còn là một tòa trang của Kim gia. Ngạo Thiên còn là một linh thiếu gia của Kim Trang, Hàm Dương bách niên tửu là tòa tửu lâu Ngạo Thiên hay lui tới.

Buông tiếng thở dài, chàng nói tiếp:

- Ngạo Thiên muốn tìm lại Uy chấn của Kim Trang hôm nào... để rồi ngày mai sẽ rời khỏi Hàm Dương cùng với Tiểu Ngọc, chẳng bao giờ quay lại đây nữa. Ngạo Thiên sẽ rũ bỏ tất cả lại sau lưng mình.

Tiểu Ngọc ngáy chàng:

- Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên sẽ vào Hàm Dương bách niên tửu. Tiểu Ngọc và Ngạo Thiên sẽ uống thật say để rồi ngày mai chúng ta lập lại cuộc đời khác.

Ngạo Thiên gật đầu.

Ngạo Thiên dùng chân dưới những bậc tam cấp bởi sự huyền ảo trong Hàm Dương bách niên tửu. Chàng nhủ thầm:

- "Chẳng biết bằng hữu ngày nào có còn trọng mình nữa không?"

Ngạo Thiên buộc phải nghĩ đến điều đó, bởi lẽ chàng không còn là một linh thiếu gia của Kim Trang như hôm nào. Tiểu Ngọc nhìn sang chàng.

Chàng gượng cười, rồi cùng với nàng bước thẳng vào gian chính sảnh Hàm Dương Bách niên tửu.

Khi Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc vừa bước vào thì sự huyền ảo lập tức được thay bằng sự im lặng nặng nề. Tất cả tửu khách đều đổi mắt nhìn Ngạo Thiên. Cũng vẫn gương mặt quen thuộc, nhưng đến giờ đây xem ra họ có vẻ thờ ơ pha một chút gì đó tò mò nhìn Ngạo Thiên.

Một sự thay đổi hoàn toàn khiến Ngạo Thiên nghĩ thầm:

- “Những bằng hữu này thay đổi hay chính bản thân mình thay đổi”.

Chàng nghĩ đến điều đó bởi một lẽ rất hiển nhiên, nếu trước khi chàng bước vào Hàm Dương bách niên tửu thì tất cả mọi người đồng đứng lên ôm quyền xá, và biểu lộ sự trọng thị với Ngạo Thiên, nhưng nay thì hoàn toàn khác, họ chỉ đổi mắt nhìn Ngạo Thiên như thể chàng là một quái nhân dị hình, và ngồi trơ ra như thể họ và Ngạo Thiên là người xa lạ.

Sự im lặng trong Hàm Dương Bách niên tửu bị phá vỡ bởi một giọng nói chẳng có chút thiện cảm từ một gã công tử vận gấm y, có những đường viền hoa văn tinh tế. Trái biệt hẳn với bộ trang phục thẳng nếp biểu thị thân phận của một trưởng giả, là bộ tướng lỏng nhõng. Một khuôn mặt đúng nghĩa với câu “mặt thổ mỡ dơi”.

- Kim Ngạo Thiên đấy à?

Y vừa nói vừa sải bước tiến thẳng đến trước mặt Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc.

Y nhướn đôi chân mày nhìn Ngạo Thiên từ đầu đến chân, rồi nhếch môi dè bĩu nói:

- Bốn công tử là Mạc Chí Bình... Ta đã nghe danh của Ngạo Thiên. Nhưng nay mới gặp mặt. Xem ra những lời ta nghe chỉ là những lời hữu danh vô thực.

Y nhìn lại Tiểu Ngọc.

- Tiểu thư... Kim Ngạo Thiên giờ chẳng còn như ngày xưa nữa. Y chỉ còn có chút hảo danh thôi. Ngạo Thiên bây giờ không còn là Ngạo Thiên nữa. Tại hạ những tưởng đầu y đã xanh mờ, hoặc đang vất vưởng nơi chốn nào đó để kiếm cái ăn... tiểu thư chẳng nên đi cùng với gã làm gì.

Gã cười mỉm rồi nói:

- Tiểu thư xinh đẹp như tố nữ trong tranh, thế mà đi cùng với một gã chẳng ra gì... tiếc lắm đó... hãy đến bàn đại yến chung vui cùng với Mạc công tử...

Y quay lại bọn tửu khách lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ... hôm nay Mạc thiếu gia Ngân Long bang sẽ khoản đãi tất cả... mọi người cứ việc uống say. Duy có một người bốn thiếu gia không muốn thấy mặt trong Hàm Dương bách niên tửu này. Đó là Kim Ngạo Thiên.

Nghe gã thốt ra câu này. Mặt Ngạo Thiên sa sầm, biểu lộ vẻ bất nhẫn chàng nhìn Mạc Chí Bình.

Chí Bình nhìn lại Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:

- Ngạo Thiên công tử nghe Mạc tại hạ nói chứ.
- Tại hạ nghe không bỏ sót một lời nào.
- Đã nghe không sót lời nào, sao còn đứng đó.

Ngạo Thiên nhếch môi nhún vai nói:

- Bốn thiếu gia ở lại đây để xem công tử diễn trò như thế nào.

Chàng hừ nhạt một tiếng:

- Ta biết Kim Trang của Kim gia giờ đã thuộc về Ngân Long bang, bởi bang chủ Ngân Long bang đã cướp Kim Trang của Kim gia. Tước đoạt cơ nghiệp của người khác đâu có gì là hay mà Mạc công tử vênh váo như vậy.

Mạc Chí Bình nheo mày:

- Người nói gì?

Ngạo Thiên vẫn ôn nhu từ tốn đáp lời Mạc Chí Bình:

- Mạc công tử... công tử đừng có giận... tất cả mọi người ở đây ai cũng biết Kim Trang là của Kim gia... nay tạm thời nó thuộc về họ Mạc, chẳng qua cũng chỉ vì dậu đổ bìm leo mà thôi.

Chàng lắc đầu:

- Nếu Mạc công tử biết điều đó, biết thân phận nhỏ nhoi thấp kém của mình, khi gặp bốn thiếu gia phải biết trọng thị nét mặt mới đúng. Có đâu còn cao giọng ra vẻ kẻ cả. Muốn như Kim Ngạo Thiên như ngày hôm qua không dễ đâu.

Mạc Chí Bình đánh hắt lại. Y chỉ vào mặt Kim Ngạo Thiên:

- Người đừng có nói nhăng nói cuộc. Hôm nay Mạc thiếu gia là chủ nhân của Hàm Dương này. Bốn thiếu gia không muốn thấy mặt người... mau cút ra khỏi đây.

Tiểu Ngọc nheo mày khi nghe Mạc Chí Bình thốt ra câu nói đó. Nàng thở hắt một tiếng, từ tốn nói:

- Mạc công tử không có quyền ra lệnh cho Kim Ngạo Thiên.

Chí Bình sững sờ với câu nói này của nàng.

Tiểu Ngọc rọi mắt nhìn vào Mạc Chí Bình, ôn nhu nói tiếp:

- Cho dù bây giờ Kim Trang đã thuộc về Mạc gia, nếu Ngạo Thiên có đến, ngay của Mạc bang chủ cũng nể mặt Kim Ngạo Thiên. Mạc Thiếu gia nên nhớ câu, hùm chết để da, người ta chết để tiếng. Lãng phu nhân dù không còn, vẫn còn Kim Ngạo Thiên, thiếu gia của Kim Trang.

Mạc Chí Bình đỏ mặt. Y nghe Tiểu Ngọc nói mà cảm thấy một luồng hỏa khí xông lên đầu mình. Chí Bình gắt giọng nói:

- Nàng bình vực cho gã công tử bất tài vô dụng này à?

Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Sao Mạc công tử lại có ác cảm với lệnh thiếu gia của Kim Trang chứ? Chưa biết nhau, chưa gặp mặt một lần, đâu có oán thù. Kim Ngạo Thiên có thể trở thành bằng hữu của Mạc thiếu gia mà.

Mạc Chí Bình phá lên cười khanh khách khi Tiểu Ngọc vừa thốt dứt câu. Cất ngang tràng tiểu ngạo tự thị dè bủ nói:

- Mạc thiếu gia lại có thể kết bằng hữu với một kẻ cù bơ, cù bất không nhà không cửa như Kim Ngạo Thiên sao.

Y nhìn lại Kim Ngạo Thiên:

- Lệnh thiếu gia Kim Trang... Nếu như người muốn làm bằng hữu của Mạc Chí Bình thì người hãy mua đứt tòa Hàm Dương bạch niên tửu này. May ra Mạc thiếu gia sẽ kết mình bằng hữu với người mà tặng cho người một chén rượu nhạt.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại. Chợt chàng phá lên cười.

Nghe Ngạo Thiên cười chân diện của Mạc Chí Bình như chảy xệ xuống. Đôi mắt híp của gã ánh lên cái nhìn hằn học. Y miễn cưỡng nói:

- Có gì để người cười đâu.

Ngạo Thiên nhún vai nói:

- Bốn thiếu gia cười bởi nhận ra người là kẻ hồ đồ nếu không muốn nói là một kẻ trơ trên. Thiên hạ nói phàm những kẻ mới ngoi lên, thường tự mãn và đánh mất dĩ vãng cơ hàn của mình.

Ngạo Thiên hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp.

- Mạc thiếu gia nên biết, chỉ có cách đây không lâu đâu. Kim Trang có thể mua mười tòa Hàm Dương bách niên tử như thế này mà chẳng hề nhăn mày, chứ đừng nói một tòa Hàm Dương niên tử. Nhưng bây giờ dù bốn thiếu gia có bỏ đủ ngân lượng để mua tòa Hàm Dương bách niên tử này cũng không mua. Bởi một lẽ duy nhất.

- Người nói đi, đó là lẽ gì.

- Bốn thiếu gia không thích kết bằng hữu với một người như Mạc Chí Bình công tử.

Chí Bình gắt giọng nói:

- Người xem thường ta à?

- Kim Ngạo Thiên chưa biết xem thường ai. Tất cả các vị bằng hữu đang có mặt tại Hàm Dương bách niên tử hẳn biết rõ Ngạo Thiên là người như thế nào. Nhưng hôm nay bốn thiếu gia buộc phải xem thường Mạc Chí Bình công tử. Trước đây không lâu, trong mắt bốn thiếu gia, tất cả mọi người đều là bằng hữu của Kim gia, của Kim Ngạo Thiên, nhưng nay thì ta biết thêm một điều, con người cũng có nhiều hạng người khác nhau không thể xem tất cả là bằng hữu được. Những hạng người như Mạc thiếu gia đúng là không thể làm bằng hữu của Ngạo Thiên được.

Chân diện của Mạc Chí Bình tái hẳn lại. Gã rít giọng nói:

- Người đúng là muốn chết. Đã rơi xuống tận đáy bản hàn rồi mà còn không biết phận mình. Mạc thiếu gia phải dạy cho người một bài học để nhận ra thân phận mình.

Mạc Chí Bình nói dứt câu toan vỗ chưởng vào Ngạo Thiên, nhưng Tiểu Ngọc quát lớn:

- Dừng tay...

Gã thu chưởng lại nhìn nàng với ánh mắt bất nhẫn. Y gằn giọng nói:

- Tiểu thư bình hấn.

- Tiểu Ngọc là người của Kim gia... không bình Kim thiếu gia thì bình vực ai bây giờ. Nếu Mạc thiếu gia muốn lệnh cho thiếu gia Kim Trang một bài học thì hãy nhắm vào Tiểu Ngọc này.

Mạc Chí Bình bối rối. Y nhìn Tiểu Ngọc miễn cưỡng nói:

- Tại hạ tiếc cho nàng.

- Hay nhất Mạc thiếu gia nên nhường một bước cho Kim thiếu gia. Linh thiếu gia không gieo oán gieo thù với Mạc công tử... đừng làm khó linh thiếu gia.

Mạc Chí Bình từ từ thở ra, nhìn Tiểu Ngọc nói:

- Nàng nói nghe được lắm. Thôi, Mạc thiếu gia cũng chịu theo ý nàng.

Y đổi giọng khe khẽ nói:

- Mạc Thiếu gia rất sẵn sàng nhường cho Kim Ngạo Thiên một chỗ ngồi trong tòa tử lâu này để uống rượu nhưng với một điều kiện. Tiểu Ngọc cau mày, từ tốn nói:

- Điều kiện gì?

Mạc Chí Bình giả lả cười rồi nói:

- Chỉ cần... nàng đứng hầu rượu cho Mạc thiếu gia là đủ rồi. A... Trong tử lâu này không có mỹ nhân. Nếu có mỹ nữ cùng chưa hẳn có ai bằng nàng. Nàng hầu rượu cho Mạc Thiếu gia... thiếu gia thích lắm đó.

Y nhìn bọn tử khách lớn tiếng nói:

- Chư vị bằng hữu... Tiểu thư đây sẽ hầu rượu cho Mạc thiếu gia, để Kim công tử được một chỗ ngồi trong tử lâu này đặng uống rượu. Ngẫm nghĩ sự đời hẳn các vị không từ chối chứ?

Bọn thuộc hạ Ngân Long bang vỗ tay đồng loạt. Vừa vỗ tay với nói:

- Cung hỷ... cung hỷ thiếu gia.

Mạc Chí Bình mỉm cười biểu lộ sự phấn khích với những lời tăng bốc của bọn thuộc nhân Ngân Long bang, y nhìn lại Tiểu Ngọc:

- Nàng đồng ý chứ?

Vừa nói gã vừa nắm tay Tiểu Ngọc:

- Đến với bàn của bốn thiếu gia... ta không để cho nàng phải thất vọng đâu.

Ngạo Thiên gắt giọng nói:

- Buông tay nàng ra.

Chí Bình vẫn nắm tay Tiểu Ngọc.

Y nhướn mày nhìn Ngạo Thiên nói:

- Hề... Nàng đã bước vào tử lâu Hàm Dương, thì đã là người của Mạc gia người đừng có tức tối như vậy. Hãy tìm một chỗ nào trong góc để uống rượu giải sầu đi. Uống no nê rồi cút xéo khỏi đây... bốn thiếu gia cho người được uống rượu đó.

Ngạo Thiên gần giọng lặp lại câu nói của mình:

- Bốn thiếu gia nói người mau buông tay Tiểu Ngọc ra.

Chí Bình gắt giọng nói:

- Xem ra rượu mời người không uống lại uống rượu phạt. Nếu như bốn thiếu gia không buông tay Tiểu Ngọc, người làm sao nào.

Gã vừa nói dứt câu thì Ngạo Thiên vỗ ngay một chưởng thẳng vào mặt Mạc Chí Bình. Chưởng ảnh của chàng vừa xuất ra chạm mặt của Mạc Chí Bình đã bị gã dụng trảo công thộp lấy.

Vốn Ngạo Thiên chỉ được Thần Cái Cù Bá Nhâm truyền thụ cho mỗi tuyệt thức Quỷ Bộ Vô Tướng thần pháp để hộ thân. Nếu như Mạc Chí Bình công Ngạo Thiên, thì với Quỷ Bộ Vô Tướng thần pháp, chàng có thể né tránh dễ dàng, nhưng nếu ngược lại Ngạo Thiên công Mạc Chí Bình thì chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Mạc Chí Bình dụng trảo công không chế Ngạo Thiên dễ dàng. Y nhìn Ngạo Thiên nói:

- Người đúng là kẻ hồ đồ có mắt như mù, không thấy Thái Sơn. Vừa nói, Mạc Chí Bình vừa tung tả thủ nện một chưởng vào vùng thượng đảnh của Ngạo Thiên.

- Bình...

Nhận trọn một chưởng của Mạc Chí Bình. Kim Ngạo Thiên bị hất về sau va lưng vào vách tường, rồi ngã ngửa ra đất. Mạc Chí Bình phá lên cười khanh khách. Ngạo Thiên chối tay cố lắm mới đứng lên được. Sắc diện chàng tái nhợt, tái nhợt rồi chuyển qua màu đỏ bầm.

Mạc Chí Bình vừa cười vừa nói:

- Mạc Thiếu gia còn nương tay, nếu không mạng người đã dứt rồi. Tiểu Ngọc giật tay lại, nhìn sững Mạc Chí Bình:

- Mạc thiếu gia dám đánh Kim Ngạo Thiên?

Chí Bình nhặt nhổ đáp lời nàng.

- Hần chỉ là một kẻ vô dụng, có gì mà bốn thiếu gia không dám chú.

Tiểu Ngọc đánh vọng quát:

- Mạc thiếu gia thật là quá đáng.

Nàng vừa nói vừa bất ngờ vỗ chuông công tới Mạc Chí Bình.

Chớp thấy Tiểu Ngọc phát động chuông công mình, Mạc Chí Bình không né tránh mà dụng chuông đón thẳng đỡ thẳng.

- Bình...

Giao nhau một chuông đón thẳng đỡ thẳng. Tiểu Ngọc thối liền bốn bộ đến bên Ngạo Thiên, trong khi Mạc Chí Bình vẫn trụ nguyên một chỗ như không hề tiếp chuông của nàng.

Mạc Chí Bình cau mày:

- Hóa ra nàng cũng có võ công. Bốn thiếu gia đã nhường cho Ngạo Thiên một bước vì nàng mà thôi. Theo đúng suy nghĩ của bốn thiếu gia thì gã vô dụng Kim Ngạo Thiên phải sớm nhận biết điều đó. Ta nhường cho gã, gã phải nhường lại bốn thiếu gia.

- Thế mà không biết nhận ra điều đó, còn làm càn.

Y chấp tay bước đến hai bộ, nhìn hai người.

Gã gần giọng nói với Ngạo Thiên:

- Bốn thiếu gia cho ngươi cơ hội uống rượu đã nhường ngươi một bước. Ngươi phải để cho Tiểu Ngọc hầu hạ ta, mới đúng đạo nhường ta một trượng. Nhưng ngươi lại không chấp nhận sự độ lượng của ta. Điều đó chứng tỏ ngươi muốn chết.

Gã cau mày rít giọng nói:

- Giết cái mạng chó của ngươi rồi, ta vẫn có được Tiểu Ngọc hầu hạ kia mà.

Bọn thuộc hạ dưới trướng của Mạc Chí Bình đồng xướng lên.

- Thiếu gia... giết hắn đi... giết hắn đi...

Chí Bình khoát tay ra hiệu cho bọn thuộc hạ dưới trướng mình im lặng. Chờ cho bọn thuộc hạ im lặng hẳn rồi, Mạc Chí Bình mới gần giọng nói:

- Kim Ngạo Thiên... Ngươi muốn thiếu gia xử ngươi như thế nào. Tiểu Ngọc gần giọng nói:

- Mạc công tử không được hại Kim Ngạo Thiên.

Mạc Chí Bình hừ nhạt rồi nói:

- Khi bốn thiếu gia muốn lấy mạng gã hồ đồ rồi thì đâu ai cản được.

Mạc thiếu gia. Hàm Dương không thể có hai vị công tử phong lưu nho nhã. Nếu vậy buộc lòng bốn thiếu gia tiền gã đi trước vậy.

Gã nhìn lại Ngạo Thiên. Nhường mày nhếch môi cười mỉm rồi nói:

- Kim Ngạo Thiên... ngươi tự xử hay buộc bốn thiếu gia xử ngươi.

Gã vừa nói vừa chìa tay sau lưng. Một gã thuộc hạ cầm đôi hồ đầu câu bước tới đặt vào tay Mạc Chí Bình. Nhận lấy đôi "hồ đầu câu". Mạc Chí Bình múa tít, tạo ra những âm thanh thị oai.

Chỉ nghe những âm thanh vi vu do đôi hồ đầu câu tạo ra, ai cũng phải rợn mình.

Ngạo Thiên bước đến hai bộ. Chàng định nhắm vào mặt Chí Bình:

- Mạc công tử giết được ta không?

- Với đôi hồ đầu câu này, bốn thiếu gia sẽ móc lục phủ ngũ tạng của Kim Ngạo Thiên.

- Dễ vậy à? Vậy bao nhiêu chiêu sẽ móc được lục phủ ngũ tạng của Ngạo Thiên.

- Không quá hai chiêu. Chiêu thứ nhất bốn thiếu gia sẽ móc huyết hầu ngươi. Chiêu thứ hai mới móc lục phủ ngũ tạng của ngươi.

- Nếu quá hai chiêu, Mạc Chí Bình thiếu gia không đạt được mục đích của mình thì sao.

Mạc Chí Bình hừ nhạt rồi nói:

- Một kẻ vô dụng như ngươi bốn thiếu gia đâu phải tốn sức chứ.

- Thế thì tại hạ mời Mạc thiếu gia.

Hai cánh môi Ngạo Thiên mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chẳng biết thiếu gia múa máy như thế nào đây.

- Chết đến nơi mà còn ngông cuồng.

Nói dứt câu, Mạc Chí Bình lắc vai vung đôi hồ đầu câu, chụp tới Ngạo Thiên. Vốn đã có chủ đích trước, Ngạo Thiên sẽ dụng đến tuyệt pháp Quỷ Bộ Vô Tướng để né tránh.

Khi đôi hồ đầu câu với một thức Song Long Xuất Hải chụp tới Ngạo Thiên, chàng toan thi triển Quỷ Bộ Vô Tướng để né tránh thì bất thành linh có một luồng kinh khí từ cửa tử lâu đánh vào.

Luồng kinh đó nhắm đúng vào đôi hồ đầu câu của Mạc Chí Bình:

- Chát...

Đôi hồ đầu câu của Mạc Chí Bình bị hất ngược trở lại, đồng thời buộc gã cũng phải thối bộ liền ba bước.

Ngạo Thiên nhìn lại. Chàng nghĩ người phát tác hai đạo phách không chưởng kia là một môn khách của Kim Trang, nhưng lại ngạc nhiên khi người phát động phách không chưởng phá đôi hồ đầu câu của Mạc Chí Bình lại là bang chủ Ngân Long bang Mạc Cự. Ngân Long bang chủ Mạc Cự chấp tay sau lưng bước vào.

Sự xuất hiện của lão buộc bọn thuộc hạ dưới trướng của Mạc Chí Bình đồng loạt quỳ xuống.

Tất cả cùng sụp lạy xuống lên:

- Bang chủ quang lâm.

Bang chủ Nhân Long bang không màng đến sự sùng bái của bọn thuộc nhân mà bước đến trước mặt Mạc Chí Bình. Lão gất giọng nói:

- Bình nhi...

Mạc Chí Bình bối rối cúi mặt nhìn xuống:

- Có Bình nhi.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người biết Kim thiếu gia Kim Ngạo Thiên chứ.

Mạc Chí Bình gật đầu:

- Mạc Chí Bình biết.

- Biết mà vẫn thất lễ với Kim thiếu gia... mau đến tạ tội với Kim Ngạo Thiên thiếu gia đi.

Chí Bình không khỏi sùng sờ với câu nói này của Mạc Cự. Ngay cả Ngạo Thiên cũng sùng sờ.

Cũng không thể nào tin được mình lại nghe lời nói đó. Mới ngày nào thôi. Khi chàng và Tiểu Ngọc cùng Lý Phi Vân bôn tẩu chính Mạc Cự đã dẫn thuộc hạ truy đuổi. Thế mà bây giờ lão lại thay đổi thái độ. Điều đó quả là lạ lùng đối với chàng.

Ngạo Thiên nhìn qua Tiểu Ngọc. Nàng nhìn chàng nhưng giữ im lặng không nói gì.

Chí Bình bối rối nói:

- Phụ thân.

Mạc Cự gằn giọng nói:

- Còn đứng đó nữa.

- Phụ thân... hấn... hấn...

Mạc Cự cau mày.

- Nếu còn đứng đó đừng trách ta nặng tay.

Ngạo Thiên lên tiếng.

- Mạc bang chủ không nên buộc Mạc thiếu gia khi Mạc thiếu gia không muốn. Tại hạ cũng không dám nhận sự tạ lễ của Mạc Thiếu gia.

Mạc Cự nheo mày rồi nói:

- Ngạo Thiên đã nói vậy rồi... ngươi còn đứng đó làm gì nữa.

Mạc Chí Bình lườm Ngạo Thiên rồi ôm quyền xá Mạc Cự:

- Bình nhi cáo từ.

Mạc Cự phát tay:

- Đi đi... Đừng bao giờ làm phiền đến Kim thiếu gia đó.

Mạc Chí Bình miễn cưỡng rời tử lâu. Chí Bình rời tử lâu, bọn tử khách cũng lần lượt bỏ theo y. Chỉ trong khoảnh khắc Hàm Dương tử điểm chỉ còn lại ba người, Mạc Cự, Kim Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc.

Mạc Cự nhìn lại Kim Ngạo Thiên:

- Lão phu thật bối rối và thất lễ khi biết Kim thiếu gia đến Hàm Dương mà không nghinh tiếp. Nếu Kim thiếu gia đã đến Hàm Dương, lão Hủ mời Kim Thiếu gia đến Kim Trang.

Ngạo Thiên nhìn lão nhủ thầm:

- "Có cái gì xảy ra khiến Mạc lão quỷ thay đổi nhanh như vậy. Mới hôm nào lão còn muốn giết mình kia mà".

Mặc dù nghĩ vậy, Ngạo Thiên vẫn ôn nhu đáp lời lão:

- Kim Trang giờ đâu còn của Kim Trang nữa. Nên Ngạo Thiên không dám làm phiền bang chủ.

Mạc Cự phát tay:

- Ấy... Kim thiếu gia đừng nói vậy... Kim Trang không phải của Mạc Gia đâu. Lão phu tạm thời cai quản Kim Trang, chờ khi Thần Phục bang khai môn lập phái, sẽ làm chủ nhân

Kim Trang và tất cả tổng đàn chủ thập thất bang. Có thể sau này chính Kim thiếu gia sẽ là bang chủ cũng nên.

Ngạo Thiên ôm quyền:

- Lời của bang chủ nói khiến Ngạo Thiên vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng đó. Nhưng văn bối đã có sự quyết định của mình. Lần này quay lại Hàm Dương, Kim Ngạo Thiên không có ý tranh đoạt Kim Trang với bất cứ người nào. Mà chỉ ghé qua đây một lần rồi sẽ đi, mà không bao giờ quay lại nữa.

Mạc Cự vuốt râu nhìn Kim Ngạo Thiên nói:

- Có chuyện đó ư.
- Ngạo Thiên đã quyết định như vậy.
- Nếu Ngạo Thiên công tử đã quyết định như thế thì lão phu càng muốn thỉnh thiếu gia và Tiểu Ngọc cô nương đến Kim Trang lưu ngụ.

Ngạo Thiên ôm quyền:

- Chuyện ngủ ở đâu không quan trọng lắm với Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc. Văn bối chỉ thắc mắc một điều.

Mạc Cự nhìn chàng:

- Thiếu gia thắc mắc gì?

Nhìn thẳng vào mắt Mạc Cự, Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Sự thay đổi của bang chủ.

Mạc Cự vuốt râu cười khẩy rồi nói:

- Thiếu gia vẫn còn nhớ chuyện hôm trước à?
- Văn bối rất khó quên.
- Nếu lão hủ là linh thiếu gia cũng sẽ giống như thiếu gia thôi. Vừa không quên lại còn thắc mắc nữa. Lần đó lão hủ theo môn hạ truy đuổi thiếu gia chỉ để muốn đoạt bài Kim Trang. Ai mà không có tham vọng trở thành Thần Phục bang chủ. Lão hủ cũng là người có tham vọng đó. Nhưng...

Mạc Cự bỏ lửng câu nói nhìn Ngạo Thiên và Tiểu Ngọc.

Y từ tốn nói tiếp:

- Nhưng lão hủ đã từ bỏ tham vọng trở thành Thần Phục bang chủ... Trở thành bang chủ bằng thủ đoạn, lợi dụng lúc Kim gia gặp đại họa... lão hủ e rằng thiên hạ sẽ đàm tiếu. Với lại lão hủ đã được cao nhân chỉ giáo, nên phải từ bỏ những ý định của mình.

Mạc Cự ôm quyền:

- Rất mong lệnh thiếu gia quên chuyện cũ.

- Bang chủ nói có cao nhân chỉ giáo cho bang chủ... xin hỏi bang chủ... cao nhân đó là ai.

Bang chủ Ngân long bang Mạc Cự lộ vẻ bối rối:

- Ơ... điều này...

Ngạo Thiên mỉm cười, ôn nhu nói:

- Mạc bang chủ không nói ra thì văn bối cũng đoán được vị cao nhân chỉ điểm cho Mạc bang chủ là ai.

Mạc Cự im lặng nhìn chàng.

Ngạo Thiên mỉm cười hỏi nói:

- Nếu Ngạo Thiên đoán không sai thì cao nhân chỉ điểm cho Mạc bang chủ là Độc Ma Âu Dương Đình tiên sinh.

Ngân Long bang chủ Mạc Cự vuốt râu. Lão nhìn Ngạo Thiên khẽ gật đầu:

- Đúng là lão hủ đã nhận được lời chỉ điểm của Âu Dương Đình tôn giá.

- Ngạo Thiên biết vì sao Âu Dương Đình tiên sinh chỉ giáo cho bang chủ.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Mạc bang chủ... nếu như bang chủ có gặp lại Âu Dương Đình tiên sinh thì nhắn gởi lời của văn bối với tiên sinh. Ngạo Thiên sẽ trao thứ mà Âu Dương Đình tiên sinh muốn có, ngược lại Tiểu Ngọc phải được bình yên vô sự.

- Lão phu sẽ nhắn lời của thiếu gia đến với Âu Dương Đình tôn giá.

Ngạo Thiên ôm quyền xá:

- Ngạo Thiên đa tạ bang chủ trước.

Mạc Cự nói:

- Lão phu thỉnh thiếu gia đến Kim Trang. Tất cả những gì ở Kim Trang đều như cũ. Biệt lâu của thiếu gia, lão hủ vẫn đóng cửa chờ thiếu gia quay về.

- Ngạo Thiên đã không muốn trở vô đó nữa. Đến Hàm Dương này, nơi Ngạo Thiên chỉ có thể đặt chân đến là mộ địa Kim gia.

Mạc Cự vuốt râu nói:

- Thiếu gia không muốn đến Kim Trang, lão đủ không dám ép. Khi nào cần, lão hủ sẽ đón thiếu gia. Chuyện vừa rồi, rất mong thiếu gia bỏ qua.

- Ngạo Thiên sẽ không để tâm.

- Lão hủ cáo từ.

Lão dậm bước thì Ngạo Thiên gọi giật lại:

- Mạc bang chủ... hay là bang chủ dẫn Tiểu Ngọc đến gặp Độc Ma Âu Dương Đình tôn giá. Đêm mai, Ngạo Thiên hẹn Âu Dương Đình tôn giá đến mộ địa Kim gia.

Tiểu Ngọc nói:

- Tiểu Ngọc muốn theo Ngạo Thiên.

Chàng nhìn nàng.

Điểm nụ cười mỉm, Ngạo Thiên nói:

- Nàng phải gặp Âu Dương Đình tôn giá trước khi Ngạo Thiên trao huyết ngọc cho Âu Dương Đình tôn giá. Nàng hiểu ý Ngạo Thiên chứ?

Ngạo Thiên nắm tay Tiểu Ngọc:

- Đêm mai chúng ta sẽ gặp lại nhau... và sẽ không bao từ quay lại Hàm Dương nữa.

Tiểu Ngọc buông tiếng thở dài:

- Ngạo Thiên...

Ngạo Thiên khẽ gật đầu:

- Chúng ta sẽ đi thật xa như lời của mẫu thân nói.

- Sẽ đi thật xa.

Ngạo Thiên nắm nhẹ bàn tay nàng:

- Hãy theo Mạc bang chủ...

- Tiểu Ngọc sẽ gặp lại Ngạo Thiên chứ?

- Nhút định rồi. Nàng hãy nói với Âu Dương Đình tôn giá. Ngạo Thiên sẽ rời bỏ tất cả, chỉ giữ lại mỗi mình Tiểu Ngọc mà thôi.

- Tiểu Ngọc sẽ nói.

Ngạo Thiên tiễn Tiểu Ngọc và Mạc Cự ra đến cửa Tử lâu. Chàng chờ cho hai người đi hẳn rồi mới quay trở vào gọi luôn một vò rượu năm cân. Không chuốc rượu ra chén, Ngạo Thiên bê cả vò tu ừng ực.

Chàng uống rượu như một người khát nước. Đặt vò rượu xuống bàn, hai cánh môi chàng mím lại. Mắt dõi nhìn vào một cối hư vô nào đó.

Ngạo Thiên nhắm nói:

- "Ta sống hay là chết".

- o O o -